

Ynglerví.

5. Blað

Sunndaginn 26. nóv.

1899.

Hugnefudarspurnir 9. des. 1899.

Hvöðu ríð er heppilegust til að fá menn til að ganga í Good-Templara regluna?

Ég hygg, að heppilegasta iðlaunin þessa spurnir felist einmitt í kjörordi Reglu vorrar: „hú þú og karleika“, þó í raun og veru er áhragsandi, að sú slíka, sem ekki hefur stjórnað af anda þessara gull-
ragu orða, geti orðið hamingjusöm eða áminnt sér gott álit hjá utanfélagsmönnum. Niv þurfum ekki annars til að sannfærast um þetta, en þá, að líkja slíkum við heimili, sem er vel til falli, þar er þá er einmitt líkja fram, innbókunathöfnunin, að svo skuli vera, en þá er jafnframt líkja þar fram, að hún eigi að vera ein og gott og gúhvætt heimili, þar sem engum sé órettur gjör, heldur stjórnað af hinum sama samkristilega bróðuranda, er innifelt í amínstunum kjörordum vorrar gófu Reglu. Á þau heimili, sem þau sá andi ríkir á, vilja átt góð og vönduð hjú komast, og þá er einmitt slík hjú sem gjöra gáinnu frágann og sem eru eftirsáknarvert. Sama máli átt ég

á sí að gegna mi slíkum. Þá eru namir og nauðarir menn sem þar eiga leggja slund á að fá í fylgi sítt, þó þá fyrst geta þar orðið ein og gott heimili, þar sem allir sökjast eftir að eiga heima. Slenn minni mi segja sem svo: Hvering fer þá, ef vit tökum ekki áttu inn í slíkum, en þá, sem eru þeir höfuleikur minn binnir, er hún eru nefndir, myndu þar ekki veita nokkur þannskipar þá sumur slíkum akkar? Jú, ekki þer þó að veita að svo mundi veita, enda er atkunnarvert G. T. reglunnar með gófu en þá, að hlegga engum inn fyrir vebúnd sin, en iðvöldum. Þer þá er jafnframt heitverð Reglunnar, að gjöra góða og nýja borgara í mannfélagsinu sí þeim, sem ekki hafa þegar höndlað þá þross, og til þess er hún einmitt líkja aðstæðastu hjálparmáttal. Öngljungaskapur og alskanarlestir stafa verjulega, að miklu líti, af drygðjuskaparóreglu. Þegar mi slíkur manur kemst á gott, gúhvætt og reglu-samt heimili, má oftast ganga að þó vissu, má oftast ganga að þó vissu, að líkja góða heimilislíf þer þer betandi áhrif á hugannarhátu hans og framferði, af hann áttu þer gáfu til að vera kjunn í nokkur ár. Slveg ein er þó varid.

með heimilislíf í slíkum. Góð slúka
 hefur óseggjanlega margbreitt áhrif til
 hins góða á meðlinni sína, og ef þeir
 bera gófu til að tulla í þeim að sláðaldr,
 mun oftast meiga sjá blessunarríkan
 árangur af áhrifum þeim, sem slúka
 lífið hefur haft á þá. Það er þó nið-
 hápið og ég vil segja gagnstætt enda
 Reglunnar, að visa nokkrum frá af
 þeim ástóðnum, að þann þarf að bresta
 að og betrast, til þess að verða góður
 meðborgari. Það er þvert á móti heilög-
 drygða Reglunnar að slá slúka meum
 uppá sína arma, ala þá upp í guds-
 áttu og góðum síðum og gjöra þá
 hófari til að gegna hállum sínum
 í lífinu, en þeir amara hefdu getað
 orðið. Þú slúka sem ekki lætur sér
 umhugað um þetta, misskilur
 algjörlega allmarverð sitt. Það er
 aðal augnarmið Reglunnar, að fá
 meum til að halta að drekka, eða
 vernda meum frá þó að verða drygja-
 meum, til að geta skapað góða og rétt-
 meum í þeim, sem ekki geta orðið þá
 nema þeir séu reglunum, til þess
 þarf náttúrulega heimili vort (slúkan)
 að vera fyrir myndarheimili í öllu
 þó, sem lýtur að samnum mannum
 um, drengskap og dád. Og þegar þú
 spyrst út af slúknum, þessa meum
 að komast í þer, einu og meum þessa
 um, að komast á gott heimili. Meum
 veita þess bratt varir, að slúkan er
 begra uppeldisslofum og gjörir oft

rétt meum í slapingjum, vana
 meum í vandanum, einu orði sagt:
 meum í dýrum. Það er þó hið
 fyrsta spor til að fá meum til að ganga
 í slúkan, að gott orði fari af heimi,
 að meðlinni séu sláfastir, en þing-
 edri til og frá, einu og þessi í lönum
 kútu, eftir þó sem verkast vill og
 vinnu býst þeim, að þeir tali sér
 fram og sjái með flekklausri bresta-
 sinni, utan slúku og innan, að orði
 og keming slúkanar hófi eða orðið
 til ónýtis á þeim, heldur hafid þá
 upp í mynd þeirri og spilling, sem
 drygjaþekki fylgja, einu og slúgnum
 mannum. — Hafid þá upp til
 vegs og vinnu meum sitta bróðra
 þeirra og gjört þá að betri og réttari
 húsfernum, betri og réttari hjúnum,
 betri og réttari meðlinni í man-
 filagium, heldur en þeir voru áður,
 og heldur en þeir hefdu nokkrum-
 lina getu orðið, með flóknum fyrir
 sitt átrúnaðar góð, breunivinnu
 fyrir svaladrykk sínum og drygja-
 bróðra sína fyrir einbasinu.

Þú slúka sem uppfyllir þessar
 skyldur sínar, hún á vissu mikla
 og góða framtíð fyrir höndum,
 þó hún stendur á þó hollubjargi
 sem nákt myrkuranna þar
 aldrei hrundi, hollubjargi man-
 kerleikans og samblíkans

Spdm.

Heill og sall, Gangleri minn!
 Í þessu bili kom mér til hugar að biðja þig að birta fáein orð frá brjósti mínu við fyrsta tekiföri, þó þau að einkvergu leyki ekki kúmi að vera þess verd. Aðal efni þeirra er það, að láta í ljósi álit mitt um það mál, er meistar umröðvar urðu um á Líðasta fundi, nefnileg það, hvort leyfa ekkí ungttemplusum að sitja á stúkufundum. Þegar mál þetta var til umröðu í stúku þeirri er ég er í, sá á að ég var óvörn að kalla á fundum, því hefði ég samt mér að kalla á þeim, hefði ég ekki getað orða bændist, því sattu að segja fanab mér, sá eini bróðri, er andmolum hreifði og rökstuddi sköðun sína með lýpingu á sinni eigin regnslu, sála óþarflega smjúkum orðum og allt aflitid lillit tekid til hans sköðana á því máli, en hann var ein og samadist þá að "enginn má við margnum ekkí línunum þessum vil ég beina orðum mínum að foreldrunum og ráðamönnum ungttemplanna og biðja þá að athuga það vandlega, hvort börnunum mundi ekki hollara að láta þeim alla góða og til hlýðlegra skemtkun í ljósi á þeirra eigin fundum og gjöra þeirra eigin slíku sem á neyju samasta og uppbyggilegasta fjöri þau, en úti loka þau algjörliga frá því að setja fund undir stúknama, eða því sem most. Ég er blinn að vera meðlimur Eyraarósarinnar í mörg ár og því sem most eins lengi meðlimur ungtlingastúkunnar og af eigin regnslu get ég bent á eitth aðridi, sem mér sýnist að geti ridid bagga munum í þessu máli. Fjörir nokkuð mörgum árum viðgættist það, að börnin söttu fundi Eyraarósarinnar, en af því leiddi það, að börnin láu stóðugt undir því orði að þau börn allt út af fundunum, hedi sattu og ósattu

en ái áburðar á börnin held ég og hjelk þá að veri áttöðu laus, og kafi hann verid áttöðu laus, þinnab mér því meiri naudeyn á að gata þess að sattu þörn verdi ekkí aptar fjöri slíku ranglati, kafi hann þar á máli verid á rökunum byggðus, þinnab mér jafnmikil áttöðu til, að þeir, sem vilid kafa meira, geti þess, að leida ekkí börnin í freistni. Ég segi freistni, eða því mundi það ekkí freista barnanna sem þoplega kafa vit á að aðgreinu orjetk frá röngu, sem kottu svo opkvid að atkilla hlutina á allt annan veg en hinum fullörðum, sem máskje hitla svo á, þegar þau koma inn á fundina, að málid sem til umröðu er, eji alls ekkí svo ljóst, að högt eji að gripa inn í það hvar og hvor mig sem áttöðu - jái því mundi það ekkí freista barnanna til að kafa orði því þegar þau koma heim til sín eða til sína litka, þegar það hefur svo vrt - þrátt fjöri margitrek aðar ámimmingar - freistad atkka, þinna eldri til að segja jafnuel óvirkomandi mönnum það sem enginn óvirkomandi átti að vira rje mátti vira og gat orðid atkka eigin máli eða onedlinum til stórkjóns. Eyraarósen sá þetta litka ofurvel þá - þó hin ekkí kúmi að rja það niu - að það gat verid hollulegt fjöri börnin að setja fundi þenna enda sam þykkti þúin að þau skyldu kotta því og það kottu andvitad jafn anemma, börnin að koma á fundina og hitt, að þeim voru ~~þau~~ kottu um það að þau voru, málagu meðlimirnir í stúkunni; börnunum var ekkí til að dreifa úr því og samadist á því orðkottid, sá er enginn kenda sem hann kemur eji. "Líðan eru það þinir eldri - ef nokkrir eru - sem kafa heidarvinnu af því, eða hitt þó heldur, að þera hvad eina útaf fundunum og liggja í eyrunum á óvirkomandi óvildar mönnum þessa háleita málefnis

og sattu að segja vil jeg hvorki studda til þess að
blessuð börnin dragi þann heildur af þeim full-
orðnu, nje heldur að þeir geti haft börnin
fyrir skálda skjól í þessu efni. Þótt þetta ann
að vori á móti því að börnin fengju að
vera á fundunum en þetta eitt, þá álit
jeg það nóg, en það er margt fleira sem bendir
á það, að þeim er það ekkert árið andi, ekkert
hólt, heldur jafnvel ónaud sjónlegt og skadlegt;
þegar þau eiga von á að koma á fundi undir
slúttunna, hálka þau að hugsa eins mikið um
sina eigin fundi, því þar ber svo fátt eðgul
eða skrítið við, en á undir slúttu fundum geta
fallid midur heppileg orð Páls í gærdi Pjeturs, sem
börnin hefðu ekki neitt gott af að heyrja eða
hugleida, til þess að taka upp sama sidunni
á sínum fundum. Enn er eitt: Þvöðra
hvöð er það fyrir 12-13 ára gamalt barn að
ganga í undir slúttunna - en til þess, því þetta
þegar það fór að sitja á fundum hennar jafnt
og sínum elgin. Ég þekkti þitt, þó hann ekki
vori í þessu plássi, sem var þangað til hann
var 17-18 ára í barna slúttu, en vildi ekki
ganga í undir slúttu af því að hann gat allaf
seid á fundum hennar. Ég þekkti sömul
kona sem ekki vildi ganga í undir slúttunna af
sömu áhæðum, en sem fór úr bindindum
þegar hún átti ekki kost á því lengur.
Það eina sem mális með því, að börnin fái að
sokja fundi undirst. er það, þegar svo á stendur
er að allir heimilis menn eru bindindism.
en komast ekki, eða þykjast ekki allis
komast að heiman vegna eins eða tveggja
barna sem þeir geti ekki haft með sér.

sje börnunum bannað að vera á fundum okkar.
Sje nú einhveru leyndar svo ástak, þegg jeg
onem alla að taka upp nýjan sid, en auðvitað
göðan, að sokja svo fast fundina, að fara allis
í einu á hvern fund, og gjörum ráð fyrir því
að það sje meiningin, þá vorkenni jeg þeim
ekki, annaðhvort að fá skálpadan unglings
til að gæta þeirra 1-2 kl. tíma. Éða koma
þeim fyrir á nosta þá; jeg trúi því ekki,
að þeim hókist það ekki, ef viljim vori
með - en svo skal jeg leggja mig að skjóta hjerna
einni setningu inni: Jeg kem illa við að sja ung-
börn á fundunum og í kirkjunni, og heyrja í þeim
hjal og grát í hvorum sláðnum sem er, og yfir höfuð
að þau valdi ys eða þess þeirra sem eiga að
sinna alvar legum málum; þetta er óvísur sem
alki að leggja af. - En svo jeg vilti sje að mál-
efninu aftur, legg jeg það undir dóm og álit
allra göðra foreldra hvort okkar þess rjett-
ara fyrir sje, jeg eða kunningja konan minn, þess
blessuð Eyrarósin, sem nú telur það lífslýð
fyrir börnin að sitja á fundunum og með því
taka á sig þá ábyrgð, að verða kamb um
ijmislegt sem midur má fara, en sem þinis
fullorðnu geta verid valdis að. Þess foreldra
Alkugid vel, hvað þid gjörid með því, að leggja alk
kapp á að börnin sokki fundi undir slúttu.
Vjer þinis eldri oklum að leggja fram alla
okkar krappa til að gjöra barna fundina fróðandi
og skemtanli og það vori born unum betra
og þau gerdu sig einnith ánozdari með það en
flesk annað. Þess slúttu brodur og systur!
Gangid í barna slúttunna, barna heimilið
þess, og sýnid með því að ykkur sje annað

Ritgjörn: Jón Páls? (Óbyrgdama.) Oddeur Odde? Gudm. Gudmund? ja. og Eisti Jóns?

viðauki við 6. bl. af.

Ad vernda börnin frá yfir vofandi höfðu, sem
af vinnu nauðnum leiðir og viljið gledja þau ^{og gjöra þau} að
hofum starfsmönnum bindindisins. Sjáð þakkl.
vil jeg beina beiðni minni til sláttunnar
„Nýjarsdagurinn“, að hún vilji taka unglinga-
sláttuna „Gleyoudu mér ei“ undir vernd
sína, jafnt við „Gyrrósina“ og ef svo fer,
sem jeg vona, að hún sé þó bróður og systur
„Nýjarsdagsins“ taka höndum saman við oss með
unglinga sláttunnar, sérstaklega jeg samfordum
að öllum takist með góðu hjálpi að gjöra hana
farlega í ~~bráð~~ og fyrir börnin í bráð og
lengd.